

MARRAINEBLAUW

-bleu marraine-

Carole Milou Verbeeck
ISBN9789465318929
copyright: dit werk is auteursrechtelijk beschermd
november 2025
uitgegeven via Brave New Books

Beluister hier de bijhorende muziek

<https://www.betereenboek.be/marraineblauw>

Dank aan mijn dierbaren, *veraf en nabij, frequent en sporadisch*, die er steeds voor kiezen om rond mij te willen vertoeven.

Dank aan mijn integere collega-vriendin Ina, wiens fijnzinnige en inzichtelijke feedback mij motiveerde deze novelle te publiceren.

Dit verhaal is niet (auto)biografisch. Elke gelijkenis met bestaande personen berust louter op toeval.

HOOFDSTUK 1

OF HELDE DIT NAAR GROTESK NARCISME?

En je hebt niet eens een naam van een moeder! Het meisje schreeuwt het, schel en schor vanuit de borst -dat gaat ze nog een hele dag voelen-, terwijl ze het passagiersportier dichtsmijt.

Ze zucht. Haar motor blijft draaien terwijl ze niet beweegt. Ze weet dat ze zo de kiss-and-ride zone blokkeert. Het is waar, denkt ze, terwijl donkerblauwe uniformen en bruine brogues springerig haar gezichtsveld kleuren. Wazig, dat wel. Altijd alles wazig. Ze heeft een punt, Laurent is geen naam voor een moeder. Ze zal het laten veranderen. In Laurence of Laure. Laurence. Laure doet mensen altijd twijfelen om het Vlaams dan wel Frans uit te spreken. Laat staan op zijn Engels.

Laurent was exact een jaar geleden ontslagen. *Je gaat eruit*, had hij geschreeuwd. Het drong niet door; ze keek en keek en keek, gefascineerd. Het was al eens voorgevallen dat ze voor een etalageraam naar een fel kleurrijk paar schoenen had gekeken, en dat ze in de onmogelijkheid had verkeerd te decideren of ze ze waanzinnig mooi vond of net spuuglelijk. Ook nu had ze hem aangekeken terwijl ze zich soortgelijk gevoel herinnerde. Toen ze voor de eerste keer aan Alain was voorgesteld was ze in de ban geweest: was hij mysterieus aantrekkelijk, populistisch aanstekelijk, literair inspirerend, intellectueel intrigerend, lichtjes geniaal, impulsief inventief, jongensachtig innemend? Of helde dit naar grotesk narcisme? Naar onzekere opgeblazenheid, naar harig doch tegelijkertijd schraal vet? Ze had voor het

eerste gekozen, ook al was dat bad judgement geweest. Eén keer had ze hem teruggezien. Aan de overkant van de straat had hij achter zijn auto gestaan, haar in het vizier. Amaroque was uit een winkel gestapt, had de situatie opgenomen en met haar hand op zijn hoofd hem in de auto geduwd, als een arrestant.

Geïrriteerd getoeter doet haar opschrikken. Ze houdt heel de boel op; ze hoort de schoolbel. In haar haast te snel te vertrekken valt haar motor stil. Ze start hem opnieuw op, sputterend. Jaja, ze weet het, haar oude Lada flatteert de gemiddelde antracieten Range Rover niet. Geen belang. Olivia draagt een marineblauw uniform en daarmee basta.

Ze rijdt traag naar huis. Ze stapt moeizaam de vele buitentrappen naar haar appartement op. *People are strange* van The Doors suist door haar oren. *Streets are uneven when you're down*. Het sleutelgat is veel te klein. De sleutel steeds te groot. De voordeur te wak. Is dit wel een voordeur? De keuken is klein met lichtblauwe en lichtgele kastdeurtjes uit de jaren '60. De keukentafel wit glimmend gespikkeld en met geroeste poten, formica. Het grote raam biedt een indrukwekkend panorama op de vervuilde arbeidersstad. Het gezicht troost zonder aflat. Ze stapt doelloos de aangrenzende kamer in: een rommelig bijeenraapsel van een slaapbank, een salontafeltje, niet langer een tv in de hoek, een paar open rieten muurkasten met wat plantjes op. Overal liggen kleren, boeken, asbakken. Het raam is ook groot, maar dit panoramisch gezicht wordt onderbroken door een grote

boom die Zuiders aandoet. Aansluitend is de kamer van Olivia: zonder raam en klein. Het dubbele bed is keurig opgemaakt met een grote witte gehaakte spreid. Aan weerskanten staan dezelfde rotan nachtkastjes met telkens een klein wit lampje op, net niet identiek. Aan de muren hangen drie grote houten kaders met posters van minuscule pengetekende planten, zoogdieren en een meridianen-anatomie van de mens in. In de hoek staat een grote antieke eikenhouten kleerkast. Er is geen plaats voor een bureau. Een deur geeft toegang tot een bescheiden badkamer, met een smalle douche, een hoekwc en een enkele lavabo voor een klein raam. Ze was lang geleden eens met Olivia naar een soort Sun Parc geweest. Toen ze hun kleine bungalow vol vergane glorie waren binnengetrepen, had Olivia uitgelaten *precies ons huis* geroepen.

Laurence probeert niet te zuchten. Ze mag niet verglijden. Ze gaat zich vermannen. Alles gebeurt met een reden, toch. In elke tegenslag zit een cadeau, een kans. Voilà, dit is haar kans. Ze heeft tijd nu. Ze zal naar de markt gaan. Ze zal verse bloemen kopen. Die op tafel in de keuken zetten. De gedachte maakt haar blij. Ze zal verse vis kopen. En fruit. En ze zal poetsen. De ramen lappen met citroen. Ze moet citroenen kopen op die markt. Ze zal de badkamer poetsen, en de keukenkasten. Met een zelfgemaakt sopje bestaande uit lavendel en nog iets. Ze zal de lakens wassen en deze vrolijk laten drogen aan de draad aan de voordeur. Olivia zal het zien. In de bus zal ze naar boven kijken vlak voor haar uitstaphalte. Ze zal verbaasd zijn en

met jeugdige tred de trappen opspringen. Ze zal haar neusje in de lakens steken en uitgelaten haar hoofd om de open deur steken. Ze zal niet roepen *Ik ben thuis* want ze zal te verbaasd zijn; te verbaasd van de pruttelende vis en de veelbelovende bloemen en de geur van al dat spik en span.

The Liberty voelt heerlijk warm. Knus, gezellig, vriendelijk, vertrouwd. Het houten interieur, de compacte indeling, de wijze countrymuziek, het zachte licht. Ze zit er prima. Liberty, toch. Vrij zijn. Iedereen was vrij. Iedereen is baas over zijn leven. Voilà. En ze moet nadenken. Ze moet helder nadenken. Ze moet een plan bedenken. Hoe het verder moet. Ze neemt een flinke, troostende slok. Ze mijdt de blik van Sharmeen achter de toog. Sharmeen moet zwijgen en zich niet moeien (en dringend iets aan haar figuur doen, ja). De blik die zegt *er gaat op dit uur een meisje slapen. Een meisje dat al uren alleen thuis is. Een meisje dat iets uit een blik at. Een meisje dat niet weet hoe haar morgen er zal uitzien.*

Alweer.

HOOFDSTUK 2

VRIEND BETEKENT VERPLICHTING

Ze was met de bus gegaan. Ze was in vertwijfeling geweest of ze moest zuchten dan wel opgelucht zijn met dit sollicitatiegesprek. Ze had haar moederinstinct en verantwoordelijkheidsgevoel aangewakkerd en ze was in staat geweest op te staan. Ze had zich in neutrale kledij gestoken. De kleur van haar uniform vroeger. Marineblauw als kleur van ernst, van *plichtsbewusme*, van loyaliteit. Dat zou ze uitstralen. Ze zou langzaam en articulerend spreken. Ze zou niet gesticuleren, haar tanden niet blootlachen, ze zou niet in verkleinwoorden spreken want ze zou niet neerkijken op de job, ze zou dankbaarheid en betrouwbaarheid tentoonspreiden.

Tijdens de korte busrit was de weifeling toegeslagen. Er zou routine vereist zijn, discipline, teamwork. Een team. Ze had gezocht. Mensen. Karakters. Blikken. Oordelen. Ze zou uitvluchten moeten verzinnen. Constant excuses om niet mee te hoeven doen. Mee pauzes nemen, mee roddelen, mee vertellen over verleden en heden. Uitnodigen en uitgenodigd worden. Neen. Resoluut neen. Dat zou ze niet doen. Ze wilde absoluut geen vrienden maken. Vriend betekent verplichting.

Ze was uitgestapt, een halte te ver, en ze was steeds sneller naar het adres gestapt. Ze kende de winkel wel, maar het gesprek zou plaatsvinden in een kantoor aan de loodsen, aan de achterzijde van het pand. Ze was een aantal vrachtwagens gepasseerd en ze was een gebetonneerde weg gevolgd die onder het gebouw naar beneden liep en waar een paar pratende mannen in

fluohesjes uitkwamen. Ze had de glazen aluminium deur open getrokken en daar was ze blijven wachten. Ze had onder haar voeten vrolijke azulejo's gespot en door grote glazen wanden de zoemerige drukte van de winkel gevoeld. Haar blik was naar boven getrokken en ze had een silhouet onderscheiden dat voor het kantoorraam naar haar had staan kijken. Een geblokte vrouw of man met een jommekeskapsel, een blouse met punkkraag onder een spencer.

Ze had gedacht dat deze figuur haar naar boven zou hebben gebaard maar Laurents aandacht was onderbroken en getrokken geweest naar een kleine binnenkomende figuur die luid iets met veel handgebaren en adjectieven trachtte uit te leggen aan twee personen in zijn kielzog. Hij had een Delfts blauw kostuum gedragen en *marron* puntschoenen. Zijn haar, van gingerachtige kleur, was over zijn hoofd naar één kant gekamd geweest. Zijn neus was licht wippend en zijn felblauwe ogen stonden ver uit elkaar. Hij had haar in het vizier gekregen en was even stilgevallen, haar taxerend. Zijn ogen hadden opgelicht en hij had haar als een derwisj benaderd, haar handen in een wijd gebaar in de zijne genomen. *Is dat een Max&co?* had hij gevraagd met zijn kin gebarend naar haar brede heupriem. Ze had lachend geknikt en bekend dat het een kringloopvondst was geweest. Hij had geschaterd, het hoofd in de nek. *Echt waar? En wanneer gaan wij eens op kringloopschattenjacht?* Hij had haar springerig, gearmd, mee naar boven genomen, de trappen op, naar het muffige kleine kantoortje.